

Mr.
Téves
Szám

Mr.
Téves
Szám

Lynn Painter

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *Mr. Wrong Number*
First published in 2022 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Nathan Burton Design

ISBN 978-963-544-845-6

Minden jog fenntartva

© Lynn Painter 2022

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2022

Kevinnek

Ma még jobban szeretlek, mint amikor levettél a lábamról azzal, hogy lefénymásoltad az ujjadat, és hülye hangon beszéltél. Jobban, mint amikor a lábamra léptél, hogy ne tudjak elszökni tőled. Azt hiszem, még annál is jobban, mint amikor azt mondtad, olyan a hajam, mint Axl Rose-nak.

Öt gyerekekkel és több száz húsgombóccal később még mindig megneveltetesz, én pedig imádlak.

Olivia

AZON AZ ÉJSZAKÁN KEZDŐDÖTT, MIUTÁN LE-
ÉGETTEM AZ OTTHONOMAT.

A bátyám konyhájában ültem, a puccos gránitsziget tetején, és egy zacskó peracet tömtem magamba, miközben sorra döntöttem befelé a hűtőjében talált üveges Stellákat. És nem, nem volt alkoholproblémám. *Az étellel* volt gondom. Értsd: az életem szar volt, és kómaszerű álomba kellett hogy zuhanjak ahhoz, ha azt akartam, hogy ébredés után legyen esélyem kidolgozni egy tervet a jövőmre nézve.

Jack beleegyezett (hosszas könyörgés után), hogy egy hónapig nála lakjak – ami elég idő ahhoz, hogy találjak munkát és saját lakást –, ha vállalom, hogy jól viselem magam, és nem leszek útban a lakótársának. Ha engem kérdeztek, kicsit öreg volt már ahhoz, hogy lakótársa legyen, de ki vagyok én, hogy ítélkezzek?

A bátyustól kaptam egy ölelést és egy kulcsot, aztán ott hagyott, hogy egész este filléres csirkeszárnyat fogyasztasson Billy Bárjában, így egyedül maradtam otthon, és Adele-ra bömböltem az Alexájáról. Ez már eleve olyan „jaj nekem” típusú zene, de amikor arról kezdett énekelni, hogy lángra

lobbant a szíve, eszembe jutott a tűz, ami nálam ütött ki, és teljesen kikészültem.

Már totál hülyére bögttem magam, amikor megrezdült a telefonom, megállítva az összeomlást. Egy ismeretlen szám ezt üzent:

Na, áruld már el, mi van rajtad!

Egy perverz, aki rossz számot írt be? Megtöröltem az orromat, és gépeltem: Anyukád esküvői ruhája és a kedvenc tangája.

Öt másodperc sem telt el, mire Mr. Téves Szám válaszolt: Micsoda?!

Mire én: Komolyan, bébi, azt hittem, dögösnek találok.

Mr. Téves Szám: „Bébi”? Mi van?

Itt tényleg egy picit felhorkantam a nevetéstől: a gondolatból, hogy egy srác SMS-ben kapja meg a hideg zuhanyt. A legfurább az, hogy a „bébi” volt az, amin kibukott, nem pedig a szörnyűséges ödipuszi fehérnemű felvetése, bár ő meg használta a szokásos „mi van rajtad” dumát, szóval ki tudna igazán kiigazodni egy ilyen fickón?

Ezt írtam: Szeretnél valami kevésbé anyukásat?

Mr. Téves Szám: Dehogy – baromi dögösnek hangzik. Ugye nem zavar, ha zsebes rövidnadrágban, zokni-szandál kombóban és apád szuszpenzorában virtok?

Ezen elmosolyodtam az életem totális összeomlása és az ebből fakadó sírógörcs közepette.

Én: Ettől most úgy beindultam. Kérlek, mondd,
hogy apás vicceket suttogsz a fülemben ketytyintés
közben!

Mr. Téves Szám: Ja, tele vagyok babás poénokkal is
és anekdotákkal az időjárásról. És amúgy
a „ketytyintés” a legszebb szó, amit ismerek.

Én: Egyetértek.

Mr. Téves Szám: Rossz számra írtam, ugye?

Én: Úgy bizony!

Csuklottam – végre kezdett hatni a sör –, úgy döntöttem,
leszálok a srácról. Írtam neki: De azért gyerünk, haver, hajrá
a ketytyintéshez! J

Mr. Téves Szám: Ez a legfurább üzenetváltás,
amiben valaha részem volt.

Én: Nekem is. Sok szerencsét, és jó éjt!

Mr. Téves Szám: Köszí a támogatást, és neked is
jó éjszakát!

Amikor a Stellától elálmosodtam, elhatároztam, hogy lezu-
hanyozok – *pápa, füstös haj* –, és lefekszem. Feltúrtam a tás-
kámát ruhákért, aztán eszembe jutott – naná! – a tűz. Csak
az volt meg, ami az edzőtermi öltözőszekrényem aljáról elő-
került, meg néhány össze nem illő ruhadarab, amely beesett
a hátsó ülésem alá egy-egy mosónap alkalmával. Találtam
egy sütiszörnyes pizzamafelsőt, de rájöttem, hogy valójában
egyetlen alsó sincs a birtokomban; se pizzamaalsó, se farmer,
se rövidnadrág – az egyetlen nadrágom az a bűdös torna-
gatyá volt, ami épp a seggemet fedte.

Vajon, ha nincs egy nadrágom se, elérkeztem a mélypontra?

Hála istennek, volt tiszta alsóneműm, egy neonsárga száras bugyim a hátulján „Eat the Rich” felirattal, melynek a pusztá jelenléte az életemben nem engedte, hogy egészen a fenékgig zuhanjak.

Fél órán át zuhanyoztam, spiccesen és elragadtatva az esőztető zuhanyfejtől és Jack lakótársának drága hajkondicionálójától. Véletlenül elejtettem a csúszós műanyag flakont, amitől a pumpás teteje letört, és a luxuskrém nagy része szétfröccsent a zuhanyzó csúszós padlóján. Letérdeltem, és amennyit csak tudtam, visszatöltöttem a flakomba, amelyet óvatosan a zuhanyzó polcára tettem, remélve, hogy senki sem veszi észre.

Spoiler: Mindig észreveszik.

Am két órával később még mindig ébren feküdtem a bátyám dolgozószobájának padlóján, a nyikorgó, régi felfújható gumimatracon, duzzadt szemmel a plafont bámulva, miközben újra meg újra lejátszottam azokat a szörnyűségeket, amelyek a Chicagóból való menekülésem előtt történtek.

Az elbocsátás. A megcsalás. A szakítás. A tűz.

Aztán így szóltam:

– Csessze meg!

Felkeltem, bementem abba a ragyogó konyhába, felnyitottam a zárjegyet egy üveg tequilán, rajta egy mosolygós, bajuszos napocskával, és elkészítettem magamnak a világ legnagyobb jóéjt-italát. Lehet, hogy reggel fájni fog a fejem, de legalább alszom egy kicsit.

– Livvie, anya vagyok. Azt hittem, átjössz ma hozzánk. Felpattant a szemem – na jó, csak az egyiket tudtam kinyitni –, és a telefonra néztem, amiből anyám kiabált rám. Fél kilenc? Azt várta, hogy hajnalban jelenjek meg náluk? Istenem, ez a nő olyan volt, mint valami szadista, kutya-kínzó sorozatgyilkos vagy mi.

Minek is vettem fel?

– Úgy is volt. Mármint, így van. Épp most szólalt volna meg az ébresztőm.

– De hát azt hittem, ma állást keresel.

Adele újra elkezdett bömbölni a lakásban (*mi a fene?*).

– Alexa, kapcsold ki a zenét! – kiáltottam.

– Kivel beszélsz? – kérdezte anyám.

– Senkivel. – A zene még mindig üvöltött. – Alexa, kapcsold ki Adele-t!

– Átjöttek a barátaid?

– Jaj, Anya! Nem. – A másik szemem is kinyílt végre, felültem, az egész homlokom görcsbe rándult az iszonyatos fájdalomtól, amikor a zene hirtelen elhallgatott. – Jack hifijéhez beszéltem.

Felsóhajtott olyan „az én lányom miért ilyen dilis” módon.

– Akkor nem is keresel munkát?

Valaki öljön meg, légyszí! Rettentő szájjal ezt feleltem:

– De! Az internet segítségével nyugodtan kezdhetem délben is, tényleg, Anya.

– Azt sem tudom, miről beszélsz. Átjössz vagy sem?

Vettem egy mély lélegzetet, és felidéztem a ruházati problémámat. Amíg nem tudtam kimosni az alsóimat, le voltam gatyásodva.

– Nem. Majd később. A munka az elsődleges célom, úgyhogy majd beugrom, miután beadtam néhány jelentkezést.

És miután szereztem egy nadrágot.

– Ott van a bátyád?

– Fogalmam sincs.

– Hogyhogy nem tudod, ott van-e?

– Mert még ágyban vagyok, és az ajtó zárva van.

– Miért alszol csukott ajtó mellett? Az a vendégszoba nagyon befülled, ha nem nyitod ki.

– Te. Jó. Ég. – nyögtem, és megdörzsöltem a halántékomat. – Egy perc, és felkelek, és ha meglátom a hímnemű ivadékokat, megmondom neki, hogy hívjon fel téged. Oké?

– Ó, nem kell, hogy felhívjon. Csak kíváncsi voltam, hogy ott van-e.

– Mennem kell.

– Beraktad már a pénzt?

Összeprézeltem az ajkaimat, és lehunytam a szemem. Bízd csak anyámra! Huszonöt évesen már csak egy dolog rosszabb annál, hogy pénzt kell kérned a szüleidtől, mert üres tankkal gurultál be a városba, és szó szerint egy fillér sincs a számládon: hogy az anyád erről akar beszélni.

– Igen, tegnap este megcsináltam a neten – feleltem.

Mintha lett volna más választásom, mint hogy a lehető leggyorsabban letétbe helyezzem ezt a megalázó szülői hozzájárulást. Mert miután a füst eloszlott (szó szerint), és kiderült, hogy nem maradt otthonom, a kevés pénzt, amim volt, olyan túlélési cikkekre kellett költenem, mint olajcsere, új gumiabroncsok és egy csomó üzemanyag, hogy hazajussak Omahába.

Hála az égnek, hogy a következő héten még volt egy utolsó fizetésem.

– A számítógépen csináltad? – kérdezte anyám.

Összeszorítottam a fogaimat.

– Igen.

– Evie férje azt mondta, hogy ilyet *soha* nem szabad. Akár oda is adhatnád a pénzed a hackereknek.

A fejem lüktetett.

– Ki az az Evie?

– A bridzspartnerem, aki Gretnában lakik. Soha nem szoktál rám figyelni?

– Anya – kezdtem, és fontolgattam, hogy kivágom magam a jó öreg, alagutas mobilos trükkkel –, nem szoktam bemagolni a bridzspartnereid nevét.

– Nos, csak egy van, kedvesem, nem annyira nehéz. – Anyám mélységesen sértettnek hangzott. – Abba kell hagynod a számítógépes bankolást, menj csak el személyesen a bankfiókba!

Sóhajtottam.

– *Vissza* kellett volna utaznom Chicagóba, hogy személyesen fizessem be?

– Nem kell rögtön felcsattanni. Csak segíteni próbálok.

Újra felsóhajtottam, és feltápáskodtam a lapos gumimatracról, amely minden egyes alkalommal padlót fogott, amikor éjszaka megfordultam.

– Tudom, és sajnálom. Csak nehéz időszak ez nekem.

– Tudom, drágám. De később átjössz, ugye?

– Persze! – Az ajtóhoz mentem, és kitártam. – Szeretlek. Szia!

A telefont az asztalra dobtam, hunyorogva a nappali szembántó, természetes fényétől. Bakker, ez a másnaposság! Éreztem azt az egyensúlybillenést, amelyik tudatja a testeddel, hogy még mindig túlságosan ittas vagy ahhoz, hogy vezess, közben a Keurig felé botorkáltam, kávé után epedve.

– Nahát, jó reggelt, napsugaram!

A hangra megdermedtem, és hirtelen úgy éreztem, mindjárt kidobom a taccsot.

Colin Beck, Jack legjobb barátja nézett rám, ahogy a konyha felé botorkáltam. Mintha az univerzum nem fordult volna már eddig is ellenem, ott állt ő, a flancos étkezőpult mellett, keresztbe tett karral, és szórakozottan felhúzott szemöldökkel figyelte szégyenteljes lépteimet. Arcán egy „jobb vagyok nálad” vigyorral, rohadtul jóképűen, miközben én alsóneműben és egy túl szűk pólóban vonultam végig a lakáson, mint valami Micimackó-szerű idióta.

Pislogtam. Létezik, hogy *még* vonzóbb lett?

Mekkora pöcs!

Utoljára a főiskola első évében láttam, amikor kirúgtak a koleszból, és a félév utolsó hónapját otthon kellett töltenem a szüleimnél. Jack áthívta egy vasárnapi spagettizésre, és Colin úgy találta, hogy az elbocsátásomhoz vezető történet – amikor a kóbor kutya megmentéséből több lakótársam megtámadása, majd a tűzvédelmi berendezés bevétele, abból pedig kollégiumszerte bekövetkezett gigantikus árvíz lett – a legviccesebb dolog, amit valaha hallott.

Ezen a napon úgy nézett ki, mint aki épp futásból jött vissza. Nedves pólója körülölelte rendkívül kidolgozott *mivoltát*, és a jobb karján valamilyen tetoválás kígyózott lefelé.

Mit képzelt, ki ő ezzel, Dwayne Johnson?

Colinnak amolyan filmsztárcára volt, tökéletes csontozattal és szívödölesztő állvonallal, de kék szemében volt valami huncut szikra, ami ellensúlyozta e szépséget. Zűrös szempár. Tizennégy éves koromban rövid időre beleszerettem ebbe az archa, de miután tizenöt évesen kihallgattam egy beszélgetést, amelyben „kis dilinyósnak” nevezett, vettem egy éles kanyart az utálat irányába, és soha többé nem néztem vissza.

– Te meg mit keresel itt? – Megkerülve őt odasétáltam, ahol a Keurig kávéfőző állt a sima pulton, és megnyomtam a bekapcsológombot. A hűvös levegő emlékeztetett rá, hogy a hátsó felem teljesen szabadon van az idióta egyéni rendszámbugyiban, de rohadjak meg, ha hagyom, hogy azt higgye, képes zavarba hozni engem. Rákényszeríttem magam, hogy ne húzogassam a sütiszörnyes pizzasmafelsőt, amíg a szekrényben kutattam kávé után, és azt bizonygattam magamnak, hogy ez csak egy fenék.

– Azt hittem, Kansasba vagy Montanába költöztél – mondtam közben.

Megköszörülte a torkát.

– A hűtő melletti szekrényben.

Rápillantottam.

– Tessék?

– A kávé.

Micsoda okostojás! Mindig is egy keleti parti maffiózóra emlékeztetett, ahogy mindent tudott, és mindig igaza volt. Szóval hazudtam, és azt mondtam:

– Ja, én nem a kávéért kerestem.

Felvonta a szemöldökét, és az étkezőpultnak támaszkodott.

– Naná, hogy nem.

Beharaptam az alsó ajkamat.

– Igazából... őőő... teát kerestem – feleltem.

– Ó, hát persze. – Olyan pillantást vetett rám, amelyből kiderült, valahogy tudja, hogy utálok a teát. – Az is ugyanabban a szekrényben van. A hűtő mellett.

Uramisten, hogy lehetséges ez? Most komolyan Colin Beckkel beszélgetek fehérneműben?

– Köszönöm. – Leküzdve a késztetést, hogy forgassam a szemem, odasétáltam ahhoz a szekrényhez, miközben

annyira vágytam a kávéra, hogy sírni tudtam volna. Egyetlen fajta tea volt, Earl Grey, és csak azt tudtam, hogy utáltam, amikor kivettem egy kávékapszulát, és odavittem a géphez. – Hol van Jack?

– Öhm... A munkahelyén. – Magamon éreztem a tekintetét, ahogy ezt mondta.

– *Á! – És te meg miért vagy itt?*

– Említette, hogy egy hónapig maradsz. – Napbarnított alkarjával a pultnak támaszkodott (hogy a fenébe lehet valakinek szexi *alkarja*, az ég szerelmére?!), és elkezdett babrálni a futóórájával. – Ugye?

– Aha. – Felkaptam egy bögrét a pultról, megtöltöttem vízzel a mosogatónál, és levettem a kávégép majdnem üres tartályának fedelét. – Egyébként a bátyám tudja, hogy itt vagy?

Erre felnézett a csuklójáról.

– Mi?

Odahajoltam a kávéfőzőhöz, és elkezdtem tölteni.

– Számít rád?

A torkából olyan hang tört fel, ami a köhögés és a nevetés keveréke volt.

– Basszus! Te nem is tudod, hogy én vagyok a lakótársa, ugye? – kérdezte aztán.

Jézusom! Ezt nem mondta komolyan, ugye? Az arcát kutattam, kétségbeesetten remélve, hogy szórakozik velem, bár tudtam, hogy nem. De mielőtt még jobban megfejt-hettem volna az arckifejezését, integetni kezdett felém, és azt harsogta:

– A víz! Figyelj a vízre, Liv!

– A francba! – Teljesen elvitettem a tartályt, és végig-öntöttem vízzel a pultot. Megragadtam egy törlőkendőt, és

megpróbáltam feltörölni, de a konyharuha cseppet sem volt nedvszívó, és csak arra volt jó, hogy lesodorja a padlóra a vizet.

Mindezt pedig az az arrogáns bunkó végignézte szórakozott vigyorral az arcán.

– Nincs jobb dolgod, mint azt nézni, ahogy feltakarítok magam után?

Vállat vont, és úgy dőlt a pultnak, mintha a világon semmi gondja nem lenne.

– Nem igazán. Egyébként tetszik, ahogy mostanában a hajadat viseled.

– Valóban? – Gúnyos mosolyt villantottam rá, ami inkább vad fogcsikorgatásnak érződött. – Én ezt az „összeköltözöm Colinnal” frizurának hívom – szerencsére kicsit sem égő...

– Ha már a tüzeknél tartunk, kíváncsi vagyok, Marshall. Hogy a fenébe sikerült felgyűjtanod egy egész lakóházat? – Félrebillentett fejjel így folytatta: – Mármint, te mindig is egy kissé szerencsétlen voltál, de szerelmes leveleket égetni egy faerkélyen, mint valami piromán, az szintlépés, még tőled is.

Próbáltam nyelni, de összeszorult a torkom.

Nem azért, mert az a seggfej idiótának nézett; mindig is ezt gondolta rólam. A ballépéseim bűnös élvezetet jelentettek Colin számára, mint egy olyan valóságshow, amiről nem akarsz bevallani, de mindig megnézed, ha belefutsz.

Én voltam neki a *Feleségtársak*.

Ám az a tény, hogy apró részleteket is ismert abból, ami tegnapelőtt történt egy nyolcórányira lévő városban, azt jelentette, hogy Jack elmondta neki. És a bátyám nyilvánvalóan többet közölt vele egy homályos, „a húgomat kilakoltatta egy tűzvész”-féle nyilatkozatnál, mivel megemlítette a szerelmes leveleket.

Megosztotta vele a szörnyű részleteket is.

A hűtlen pasit, a borozós levélégetési szertartást az erkélyen, a tüzesetet – négyes fokozatú riasztással –, mindent. Hányingerem lett a gondolattól, ahogy azok ketten szétröhögik az agyukat, amikor Jack a legfrissebb tragédiám történetével szórakoztatja őt.

Már ott volt a nyelvem hegyén, hogy „nem az én hibám volt”, és legszívesebben világgá üvöltöttem volna. Oda akartam kiáltani minden egyes embernek, aki az újságban olvasta a történetet, rákattintott a hivatkozásra, vagy azt nézte, ahogy a riporter gúnyosan vigyorogva kiejti a „szerelmes levél” szavakat.

Mert ez nem az én hibám volt.

Igen, tűzre vettem Eli költeményeit. Veszedelmesen közel voltam a berúgáshoz, amikor az erkélyen láncdohányozva meggyújtottam annak a csaló rohadéknak a leveleit, de egy fémvödörben égettem el őket. A vödör mellett volt egy nagy pohár víz, a biztonság kedvéért. Nem vagyok hülye. Teljesen készen álltam, hogy kiűzzem magamból Csalfa Eljah-t.

Viszont az oposszumra nem voltam felkészülve.

Csendben bámultam a pici máglyámat, és azon elmélkedtem, hogy talán nem is olyan szörnyű az egyedüllét, amikor az a ronda kis fickó végigszaladt az ereszcsonatán, és beugrott az erkélyemre. A zihálásom figyelmeztette a jelenlétemre, és megrémisztette. Eléggé megijedt ahhoz, hogy elkotródjon, nekiütközve az asztalnak, amelyen a vödör állt, mire az a padlóra borult. Az erély padlójára, amelyet egy cuki szalmaszőnyeg borított.

– Figyi – kezdtem, és próbáltam higgadtnak tűnni –, szívesen álldogálnék itt, hogy megvitassuk, szerinted mekkora csódtömeg vagyok, de dolgom van. Megfordulnál, kérlek?

– Miért?

Sóhajtottam, és legszívesebben eltűntem volna.

– Mert minél jobban magamhoz térek, annál kevésbé örülök, hogy nadrág nélkül beszélgetek itt veled.

A szeme sarkában ráncok jelentek meg.

– Nem hittem, hogy valaha is zavarba jössz.

– Nem vagyok zavarban. – Ha bárki másról lenne szó a világon, nevetve beismerném, hogy szuperkönnyen és állandóan zavarba jövök, és többnyire ez okolható a botlásaimért, a kiömlésekért és az általános esetlenségemért. De mivel Colinről volt szó, hozzátettem: – Csak nem vagyok benne biztos, hogy méltó vagy arra, hogy szemügyre vedd ezt a segget.

Elsétáltam mellette, és emelt fővel hagytam el a konyhát, még ha égett is az arcom, és imádkoztam, hogy a fenekem jól nézzen ki abban a röhejes bugyiban. Csak amikor becsaptam átmeneti szobám ajtaját, engedtem ki végre magamból – suttogva – az összes, általam ismert, obszcén szitkozódást.

Olivia

A NAP HÁTRALÉVŐ RÉSZE SEM ALAKULT JOBBAN.

Elbarikádoztam magam a dolgozószobában, és jelentkeztem tíz olyan állásra, amelyekhez totálisan alulképzett voltam. Volt néhány műszakiszakszöveg-írói álláslehetőség, amire alkalmas lettem volna, de nem voltam nagyon oda érte, és egy csomó más szövegírói állás, ahol *majdnem* megfeleltem a követelményeknek (de nem egészen).

Eközben sikeresen megakadt miattam a nyomtató (amit engedély nélkül használtam), és kiöntöttem a tonerport a fehér szőnyegre (*spoiler*: szörnyű ötlet volt vízzel tisztítani, és a szőnyegnek kampec), szóval remekül indult a dolog.

Ezután elfurikáztam a szüleim házához, hogy elhozzak néhány cuccot, amit ott hagytam, amikor elmentem főiskolára. Miközben lehangoltan turkáltam a ruhák között, amelyek egy évtizede kimentek a divatból, anyám megmutatta a tűzről szóló történetek linkeiből összeállított, virtuális gyűjteményét. Csak hogy évek múlva is emlékezhesek rá.

Aztán megettetett lasagnéval, miközben apám kioktatott a felnőtt viselkedésről és az albértlet biztosításának fontosságáról.

Gyomorégéssel, a maradék kajával és olyan igazságtalanságérzéssel hagytam el a házukat, ami sokkal nagyobb volt, mint az a sulizenekaros póló, amivel újra meg kellett barátkoznom, amíg nem kaptam munkát, és nem szereztem új ruhákat.

Azon tűnődtem, milyen messze van a legközelebbi plazmaadományozó intézmény.

Amikor visszaértem Jack épületéhez, még nem volt kedvem felmenni. Aznap egyik borzalmas dolog jött a másik után, úgyhogy még nem voltam kész arra, hogy megbirkózzam Colinnal. Vagy a bátyámmal, ami azt illeti.

Az ingerültségükkel meg pláne, amikor beszámolok a fehér szőnyegről.

Szóval inkább felmentem a tetőre.

Korábban észrevettem a liftben a tetőteraszt jelző feliratot, és nem is csalódtam. Pazar kilátás nyílt az alatta elterülő városra, amelyet színpompás petúniákkal teli cserepek és puccos nyugágyak kereteztek.

Leültem, magam alá húztam a lábamat, és mélyen beszívtam a nyári levegőt.

Ahh! Úgy éreztem, most lélegzem először, amióta Eli megjelent a kávézóban, és elmondta, mennyire nem szeret.

Ez tényleg két napja történt?

A telefonom rezgésére lepillantottam, és megláttam, hogy ugyanattól az ismeretlen számtól jött SMS, mint előző este.

Mi van rajtad?

Eltévedt csávókám már megint bevetésen? Mekkora lúzer!
Ezt írtam:

Haha! Amúgy ez tényleg bevált neked tegnap este?

Egy pároska nevetgél a tető túloldalán izzó tűzrakó hely körül, én pedig azon töprengtem, milyen lehet az oposszum-populáció errefelé.

Mr. Téves Szám: Miután az általad felvázolt kép jól lehűtött, nem is próbálkoztam. Hazamentem, és ágyba bújtam.

Én: Ó, szegénykém! Annyira sajnálom, hogy elrontottam a világ legnyálasabb próbálkozását.

Mr. Téves Szám: Nem tudhatod, volt-e hátsó szándékom. Akár felmérést is készíthettem a nők öltözködéséről.

Én: Hát persze.

Mr. Téves Szám: Apropos, felmérést készítek a női öltözködésről. Megtennéd, hogy leírod a jelenlegi öltözékedet?

Rápillantottam a tornagatyámra, és gépeltem:

Valentino ruha, Ferragamo magassarkú
és a legütősebb kis tollas kalap, amit valaha
láttál. Talán a királynőé lehetett.

Mr. Téves Szám: Szóval pizsamában vagy.

Én: Nagyjából.

Mr. Téves Szám: Direkt kerülöd a társaságot,
vagy épp nincs szerencséd?

Én: Direkt. De amúgy tényleg súlyosan peches
vagyok.

Mr. Téves Szám: Nem lehet annyira vészes.

Én: Ó, el sem tudod képzelni!

Mr. Téves Szám: Szeretnék három példát.

Elmosolyodtam. Vadítóan felszabadító érzés volt olyasvalakivel beszélgetni, aki nem ismert engem.

Én: A főiskolán pedikűröztem, és a vége az lett, hogy egy hónapig szemkötőt kellett viselnem.

Mr. Téves Szám: Undorító, de figyelemre méltó. 2.?

Én: Egyszer beszorultam egy felborult mobil végébe.

Mr. Téves Szám: Uramisten!

Én: Zenei fesztivál, erős szél. Az egész feldőlt, ajtóval lefelé. Még mindig vannak rémálmaim.

Mr. Téves Szám: Szeretnék továbblépni a hármásra, de tudnom kell, mennyi ideig voltál fogságban.

Én: Húsz percig, de napoknak tűnt. A részeg barátaim megemelték annyira, hogy ki tudtam préselődni az ajtó részén.

Mr. Téves Szám: Feltételezem, hogy...

Én: Teljesen beborított a mocskok.

Mr. Téves Szám: Most egy kicsit öklendezem.

Én: Érthető. És hogy feltegyem a habot szórakoztatásod tortájára, a történet azzal végződik, hogy tűzoltótömlőből locsolnak le nagynyomású vízzel.

Mr. Téves Szám: zta! A kettes számút tutira nem tudod überelni.

Én: Édes tudatlanság! A 2. még csak a bemelegítés.

Mr. Téves Szám: Hát, akkor jöhet a 3-as.

Gondolkodtam rajta egy percig. Ugyanis több száz kínos balszerencsés pillanatot oszthattam volna meg vele. Amikor a lábujjamra ejtettem egy bowlinggolyót az első randimon, amikor beleestem egy üres medencébe, és eltört a könnyököm... Ilyen az én életem. De mivel nem ismertem őt, és ő sem engem, a legdurvábbat osztottam meg.

Én: Nemcsak hogy bemutattam a pasimat – most már exemet – az elképesztően gyönyörű munkatársnőmnek, de arra is buzdítottam, hogy dolgozzon együtt vele egy olyan projekten, amelyhez elengedhetetlen, hogy végtelen sok órát töltsenek együtt a csaj lakásán.

Mr. Téves Szám: Uhh!

Én: Ugye? Valószínűleg nem számít balszerencsének, ha pusztán hülyeségről van szó.

Mr. Téves Szám: Nem ismerlek, szóval lehetsz akár őrjöngő pszichopata is. DE ha mégsem, akkor szerintem hihetetlenül klassz ember vagy, hogy ennyire megbíztál mindkettejükben.

Igazából még a világon senkinek nem árultam el, mi történt Eli és köztem, úgyhogy jólesett ilyen visszajelzést kapni.

Én: Most ezt mondd, de képes lennél valaha ilyen bolondságra?

Mr. Téves Szám: Nem nyilatkozom.

Felhorkantam. *Na ugye?*

Mr. Téves Szám: Mi lenne, ha én is megosztanám veled az egyik hülye pillanatomat, hogy egálba kerüljünk?

Én: Azt hittem, szerinted ez nem volt hülyeség.

Mr. Téves Szám: Csitt!

Én: Folytasd, kérek!

Mr. Téves Szám: A főiskolán gyűrű nélkül kértem meg a barátnőm kezét.

Én: Ez nem hülyeség.

Mr. Téves Szám: Nemet mondott, mert – idézem: „ha egy kicsit is ismernél, tudnád, hogy gyűrűt akarok”.

Én: Jujj!

Mr. Téves Szám: Ugye?

Én: El sem tudom képzelni, hogy az életem annyira egyben legyen FŐISKOLÁS KOROMBAN, hogy megkérjem a kezét valakinek. Én még minden hétvégén seggrészegre ittam magam egészen a diplomáig.

Mr. Téves Szám: Lehet, hogy inkább ezt kellett volna kipróbálnom.

Én: Felteszem, már túl vagy rajta.

Mr. Téves Szám: Ezt miért feltételezed?

Én: Mert „mi van rajtad” üziket küldesz random ismeretleneknek.

Mr. Téves Szám: Tényleg túl vagyok rajta, de neked tévedésből küldtem, nem csak úgy. Rosszul ütöttem be egy ismerősöm számát, rémlik?

Én: Ó igen, persze.

Kinyújtóztattam a lábamat, és felnéztem a csillagokra. Káprázatos éjszaka volt, és én tényleg jól éreztem magam.

Egy félretárcsázóval beszélgettem.

Jézusom, de szájalmas!

Én: Figyi, Téves Szám, rohadtul elragadónak tűnsz, de nem tartok igényt egy internetes barátára.

Láttam a *Kamureget** és a *Három hónap múlva esküvőt,*** és egyik sem az én műfajom.

Mr. Téves Szám: Az enyém sem.

Én: Akkor... legyen szép estéd!

Mr. Téves Szám: Akkor ennyi? Semmi? Semmi kamureg?

Én: Attól tartok.

Mr. Téves Szám: És ez nem az internet, csak hogy tisztázzuk.

Én: Igaz, de ez nem változtat semmin.

Mr. Téves Szám: Te nem találd ezt... szórakoztatónak?

Én: Tulajdonképpen de.

Mr. Téves Szám: Akkor...?

Én: Akkor... maradok az eredeti válaszomnál.

Ezek a dolgok mindig furcsán alakulnak.

* Amerikai realitysorozat. A műsor a hamis profilok világára világít rá. A társkeresőn regisztrált személy elmeséli, hogy találkozni fog egy lánnyal/fíúval, akivel a beszélgetés során megismerkedett. Azonban mindig kiderül, hogy valami nem stimmel az egészben. (a *Szerk.*)

** Amerikai realitysorozat. Azokat a párokat követi nyomon, akik K-1 (jegyestársi) vízumot kértek vagy kaptak, amely kizárólag amerikai állampolgárok külföldön élő menyasszonya/vőlegénye számára érhető el, és 90 napjuk van arra, hogy összeházasodjanak. (a *Szerk.*)

Mr. Téves Szám: Valószínűleg igazad van. Különösen a te pecheddel.

Én: Ja.

Mr. Téves Szám: Hát, akkor jó éjt, Miss Félretárcsázás!

Én: Önnek is jó éjt, Mr. Téves Szám!

Eltettem a telefonomat, és szinte olyan volt, mintha felébredtem volna valamiből, mintha egy sötét pincében töltött hónap után most jöttem volna ki a szabadba. A holdfényben nyújtózkodva, kezemet a fejem mögé kulcsolva, hosszú idő óta először nyugodtabbnak éreztem magam.

Furcsa volt belegondolni, de valahogy úgy éreztem, ez azért van, mert kiöntöttem a lelkemet Téves Számnak. Megkönnyebbültem. Olyannyira, hogy visszamenjek a lakásba.

Mert tényleg, kit érdekelt, hogy Jack és Colin szerint lúzer vagyok? Miért hagytam, hogy ez egyáltalán zavarjon? Szeretem a bátyámat, de a valóság az volt, hogy ez csak egy lakás, ahol a következő hónapban alhatok.

Egy igazán szép lakás, amit ki akartam élvezni, a fenébe is. Mint egy Airbnb, ahol nem kell fizetni.

Üzentem Jacknek:

Otthon vagytok?

Jack: Az Old Marketben. Miért?

Ez az! Egyedül leszek!

Én: Csak kíváncsi voltam. Jó szórakozást!

Lementem a kocsimhoz, felkaptam a gimisruhákkal teli szemeteszsákot, és elindultam felfelé. Előző este érzelmileg annyira megtépázott voltam, hogy esélyem sem volt kényelmesebben berendezkedni, és felfedezni a terepet. Duderásztam a liftben, és most először éreztem magam egy kicsit inkább működőképes, az életben jól boldoguló felnőttnek, nem pedig megcsalt baleknak, amióta Eli megköszönte, hogy összehoztam őt a lelki társával.

Amikor megérkeztem, a kulcsaimat az ajtó melletti asztalra ejtettem, és bevonszoltam a zsákomat a dolgozószobába. Mindent kiborítottam a padlóra, és addig kotorásztam a kupacban, amíg meg nem találtam, amit kerestem: a puha, zöld kockás flanelnadrágot, amelyben gimis koromban minden este aludtam, és a festékfoltos kapucnis pulcsimat.

Mindegy, hogy június volt, a lakásban meg lehetett fagyni, így a szerkó olyan volt, mintha egy pokrócot vennék magamra. Befészkelődtem a puhaságába, a lábamat pedig egy pár össze nem illő zokniba bújtattam, és lófaroakra fogtam a hajamat. Két gyors mozdulat a telefonom Bluetooth-beállításában, és már indultam is a konyha felé.

– Alexa, játszd le a *Szexi válogatást*!

Elindult a *Sex Talk*, én pedig feltekertem a hangerőt, és keresztülgáncoltam a fényűző lakáson. A lejátszási listát poénból készítettem Eli számára, olyan mocskos dalokkal megtöltve, amelyekről tudtam, hogy sértőnek találná, de úgy tűnik, engem nehezebb volt megsérteni, mert inkább bele-szerettem a pörgős, túlfűtöttek szexuális dalok egyvelegébe.

És most, hogy ő volt a legnagyobb rohadék a világon, ez a lejátszási lista lett a főcímeném.

Csináltam néhány piruettet a síkos konyhapadlón (a zoknim gondoskodott a maximális pörgőhatásról),

mielőtt a városra néző ablakokhoz léptem. Rabul ejtett a lakás ezen része. Órákig tudtam volna ott állni a hatalmas, padlótól mennyezetig érő ablakok előtt, és nézni a világot.

– Kérsz egy sört?

– Úristen! – Megfordultam, a szívemhez kapva, Colin pedig félig vigyorra görbülő szájjal állt a hálószobája ajtajában. Fekete inget és farmert viselt, a haja továbbra is elit sulis módon tökéletes volt. – Nem tudtam, hogy más is itthon van.

A mennyezetten fölötte lévő hangszóró felé mutatott.

– Valahogy sejtettem.

– Azt hittem, a bátyámmal vagy. – Éreztem, hogy forróvá válik az arcom, amikor Megan Thee Stallion elkezdte énekelni, pontosan mire gerjed a pasija. *Szuper* hangosan.

Szinte ordítottam, hogy:

– Alexa, kapsold ki a zenét!

Colin szemében mosoly csillant, és keresztbe tette a karját.

– Szóval, sört...?

Szokatlan előzékenysége miatt megkérdeztem:

– Megkínálsz, vagy csak közvélemény-kutatást végzel?

– Kínállak. – Olyan arcot vágott, mint aki tisztában van vele, hogy ezt megérdemelte. – Van egy sörhűtőnk a mosókonyhában – folytatta.

– Ó... – A fülem mögé tūrtem a hajam. – Aha. Kösz.

Odasétált a fürdőszoba melletti ajtóhoz, és amikor bement, megigazítottam a pulcsimat, hogy kevésbé legyen feltűnő, hogy nincs rajtam melltartó. Arra számítottam, hogy kihoz egy sört, de ehelyett kikiáltott:

– Jobb, ha te választasz magadnak valamit. A bátyád sok fura cuccot szeret.

– Ó! – Odamentem a kicsi mosókonyhához, ahol ő előre-
hajolt a hűtőbe, nekem pedig a – hű! – legeslegjobb fenék
látványában volt részem. Mármintha a hátsója úgy nézett ki,
mintha állandóan guggolásokat és kitöréseket végezne;
talán kizárólag így közlekedett. Lehet, hogy Colin minden-
hol kitöréseket csinált, amerre csak ment.

Hátrapillantott a válla fölött.

– Látsz valamit, ami tetszik?

Te jó ég! Megköszörültem a torkomat, rámutattam vala-
mire, és sikerült kinyögni:

– Az ott egy Vanilla Bean Blonde a Michelob Ultra
mellett?

– Aha. – Felegyenesedett, odaadta a sört, és magának is
felkapott egy Boulevardot.

Kiléptem a mosókonyhából, ő pedig a nyomomban, és
a konyha felé vettem az irányt, ahol tudtam, hogy a sörnyitó
lakik.

– Kösz a sört!

– Nincs mit. – Átment a pult túloldalára, kihúzott egy
fókot, és elővette a nyitót. – Egyébként tartozom neked
egy bocsánatkéréssel – kezdte Colin, miközben felém nyújtotta.

Ez felkeltette a figyelmemet. Megragadtam a nyitót.

– Miért? – kérdeztem.

Komoly tekintettel ezt felelte:

– Amiatt, amit ma reggel a tűzről mondtam. Egy seggfej
voltam, és semmi közöm hozzá.

Felpattintottam a kupakot, és a számhoz emeltem az
üveget.

– És...?

Egy ingerült villanás futott át az arcán.

– Mit jelent az, hogy „és”? Nem fogadod el a bocsánatkérésemet?

– Én csak nem értem. – Ahogy a sörét nyitotta, észrevettem, hogy szép a keze. *Fejezd be, Liv!* Figyeltem, ahogy a torka mozog nyelés közben. – Te most komolyan bocsánatot kérsz tőlem?

– Nem ezt mondtam az előbb?

– Hát, ja, de te mindig is bunkó voltál velem, és soha nem kértél bocsánatot. – Ekkor végre belekortyoltam a sörömbe, és az üveg fölött a némileg zavart arckifejezését néztem.

– Én *kértem* bocsánatot – felelte feldúlt hangon.

– Nem igazán.

– Hát, ha nem, akkor azért, mert mindig is jól elvoltunk.

A tekintete végigvándorolt az arcomon, mintha az egész közös életünket próbálná összeegyeztetni.

– Mindig is szívattuk egymást. Mi ilyenek vagyunk, igaz?

Tényleg ezt gondolta? Hogy az ő „flúgos Liv” attitűdje csak a mi barátságos szóváltásunk része volt? Valamiért idegesített a tény, hogy nem is tudta, hogy nem kedvelem őt. Úgy értem, nem kellett volna tudnia?

Úgy döntöttem, mégis hagyom a dolgot, mert a következő egy hónapban lakótársak leszünk. Sokkal gördülékenyebben menne, ha rendesen viselkednék. És számomra a „rendes” egyenlő az elkerüléssel. Az egyetlen módja annak, hogy egy békés, bérletdíj-mentes hónapot biztosítsak, az volt, hogy távol tartom magam Colintól.

– Hogyne. – Leszálltam a bárszékről, és betoltam. – Még egyszer köszi a sört. Millió dolgom van holnap, úgy-hogy lassan el kéne kezdenem berendezkedni, bár teljesen

éber vagyok. Furcsa, hogy amikor az ember tönkrevágja az életét, milyen komisz álmatlanság lesz úrrá rajta.

Elvigyorodott, és a szeme most tényleg mosolygott.

– Lefogadom.

Vállat vontam.

– Biztos hamarosan úgy fogok aludni, akár egy kisbaba, amint a testem végre nem áraszt koromszagot.

– Csak reménykedni lehet – felelte nevetve.

Már épp elindultam, amikor megszólalt:

– Hé, használhatnám gyorsan a nyomtatót, mielőtt lefekszel? Csak egy háromoldalas doksit kéne kinyomtatnom...

– Nem! – Megfordultam, és átkoztam magam, amiért ilyen pánikszerűen hangzott. – Úgy értem, nem tudnád esetleg majd holnap használni? Nagyon-nagyon fáradt vagyok.

Összehúzta a szemöldökét.

– Épp most mondtad, hogy álmatlanságban szenvedsz.

Az ajkamba haraptam.

– Csak tele van a dolgozószoba a cuccaimmal, az egészet elborítja, és én... – próbálkoztam.

– Mi történt? – Keresztbe tett karjaival és összehúzott szemével úgy nézett ki, mint egy nyomozó, aki tudja, hogy bűnös vagyok.

Szorosabbra húztam a lófarkamat.

– Semmi sem történt. Öhm, én csak nem akarok...

– Ki vele, Marshall!

Sóhajtottam.

– Rendben. Elromlott a nyomtatótok, amikor ma reggel használtam. Nem csináltam semmi rosszat, egyszerűen elromlott. De biztosan meg tudom javítani.

– Megnézhetem?

Nagyon nem akartam, hogy meglássa a hegyekben tornyosuló ócska ruhákat, de ez mégiscsak az ő lakása.

– Persze – nyögtem ki.

Követtem őt a dolgozószobába, és amint beléptünk, láttam, hogy a szemeteszsákot és a hatalmas ruhakupacot nézi. Kínos volt, de legalább a kupi eltakarta a foltot a szőnyegen.

– Tudom, mi jár a fejedben – mondtam.

– Ez teljességgel lehetetlen.

– Elmentem a szüleimhez, és anyám egy zsáknyi ruhával küldött haza. Nem volt nála bőrönd, ezért egy kukászsákba kellett pakolnom mindent.

– Pontosan ez járt a fejemben.

– Francokat!

Erre rám kacsintott, nekem meg liftezni kezdett a gyomrom.

Lehajolt, és a tonertartó nyitott ajtaján keresztül bele nézett a nyomtatóba.

– Mi a fene történt vele?

– Ki kellett feszítenem az ajtót egy lapos csavarhúzóval.

Nyugi, előtte rágugliztam!

Hunyorogva nézett bele a nyomtatóba.

– Ja, ha rágugliztál, az más.

– Tudtam, mit csinálok.

Úgy nézett rám, mintha meghibbantam volna, és a tönkrement ajtóra mutatott.

– Most komolyan, ezzel?

Megvontam a vállamat.

Kotorászni kezdett a gép belsejében, és két összegyűrődött papírdarabot húzott elő. Néhány perc múlva már működött a nyomtató, és össze is rakta a készüléket. Felgyenesedett.

– Ta-dam! – jelentette be.

A szemforgatásomra elmosolyodott. A szeme vadul csillogott, ahogy mély hangján odadörmögte:

– Szükséged van még valami másra is, Liv?

Tudtam, hogy nem flörtöl – minden kétséget kizáróan tudtam –, ez mégis felkavart. A hangom kissé zihálónak hatott, amikor azt válaszoltam:

– Asszem, megvagyok.

A pillantásunk a másodperc töredékéig összetapadt, mintha mindketten szótlanul nyugtáztuk volna a flört szikráját, mielőtt megszólalt:

– Akkor jó éjszakát.

Nyeltem egyet, és lehuppantam a felfújható matracra.

– Akkor jó éjszakát!